

[Justitsministeren]

Denne situation, som den er beskrevet i den gældende lov, hvor der jo ikke er obligatorisk dørlukning, vil jævnlig foreligge i praksis, specielt altså i disse sager, og jeg kan oplyse, at rigsadvokaten har instrueret politiet og anklagemyndigheden om over for retten at rejse spørgsmål om dørlukning i sædelighedssager. Det er også klart, at den ordning, vi gennemførte med ikrafttræden 1. juli sidste år, om beskikkelse af en advokat, når en forurettet ønsker det, vil blive brugt og bør bruges i samme retning, nemlig i den forstand, at det naturligvis må være den pågældende beskikkede advokats opgave – og en vigtig opgave for ham – at sørge for at rejse spørgsmålet om dørlukning, hvis den forurettede ønsker det.

Det behov for beskyttelse af den forurettede, som forslaget tager sigte på, er efter min vurdering således i vidt omfang tilgodeset efter de gældende regler, og jeg stiller mig noget tvivlende over for behovet for en regel som den, der foreslås. Men det kan være et spørgsmål, som det kan være naturligt at drøfte under det videre arbejde med lovforslaget.

Forslaget indeholder så også et forbud mod bevisførelse om den forurettedes tidligere seksuelle adfærd, og det er mit indtryk, at det nok er omkring dette forslag, den store interesse er til stede. Det er i hvert fald dette forslag, der har givet anledning til en hel del offentlig debat og, synes jeg selv, en forstædig offentlig debat. Jeg er ganske enig i, at der ikke må foretages afhøring om en tidligere seksuel adfærd, hvis en sådan afhøring ikke har betydning for den retlige bedømmelse af den konkrete sag, men det kan ikke afvises, at det undertiden kan være nødvendigt af hensyn til sagens oplysning og dermed også af hensyn til at undgå urigtige domfældelser at komme ind på disse spørgsmål. Det kan være nødvendigt, og derfor er jeg betænkelig ved en regel som den, der foreslås, som jo helt generelt forbyder bevisførelse om et bestemt tema. Det er noget, vi ikke kender i dansk ret i øvrigt, et helt generelt forbud mod bevisførelse om et bestemt tema, og jeg må nære betænkelighed ved, at et sådant forslag gennemføres.

Det er også mit indtryk, for nu at se på de praktiske aspekter af forslaget, at både dommerne og anklagerne i disse tilfælde bestræber sig for at beskytte offeret mod unødigt

belastende afhøringer. Jeg vil også gerne understrege, at en af de væsentlige opgaver for den advokat, som nu kan beskikkes for den forurettede, også her netop er at drage omsorg for, at der ikke stilles spørgsmål, som er irrelevante, specielt naturligvis ikke belastende spørgsmål af denne karakter, hvis de ikke er absolut nødvendige med henblik på sagens opklaring.

På den anden side kan jeg ikke afvise, at der kan være grund til under dette forslags videre behandling at drøfte spørgsmålet om, hvorvidt vi må have en regel af denne karakter, men blot af en mere begrænset rækkevidde, en regel, der sikrer, at den forurettede kun udspørges om sin fortid, når der virkelig er et behov herfor af hensyn til sagens rette oplysning. Men jeg må sige med det samme, at et helt generelt forbud vil ikke være acceptabelt af hensyn til netop sagens rigtige oplysning, og når man taler om sagens rigtige oplysning her, skal man gøre sig klart, at dette er meget alvorlige sager. Domfældelser kan medføre fængsel i flere år, og vi må sørge for, at den sigtede og tiltalte også får en fair behandling; derfor kan det generelle forbud ikke accepteres. Men som sagt: skridt i den retning, der foreslås, tror jeg nok vi skal overveje positivt. Det er også noget af det, der er foreslået i norsk ret, hvor man behandler forslaget for tiden. Der vil man heller ikke indføre et absolut forbud mod at udspørg om den tidligere seksuelle adfærd, men begrænsende regler af den karakter.

Så vender jeg mig til det tredje punkt i de radikales forslag, og det angår spørgsmålet om bistand til den forurettede. Allerede da der blev indført den regel, som jeg har nævnt nogle gange, om advokatbeskikkelse, drøftede vi indgående spørgsmålet om, hvilken form for bistand der skulle gives, og folketinget endte altså dengang med at vælge advokatbistand, men på en sådan måde – det var i øvrigt også på initiativ fra folketingets side – at den forurettede fik et egentligt krav på en advokat.

De erfaringer, vi har fået, er selvfølgelig kortvarige, men jeg er ikke bekendt med, at de erfaringer, vi har fået, siden denne regel blev gennemført, skulle være af en sådan karakter, at der skulle være behov for at supplere denne advokatordning med en bisidderordning. Jeg vil også gerne påpege, at en regel, der indebærer, at bisidderen, som det